

Viisi vuotta aiemmin talon paikalla oli kasvanut tiheä ryteikkö purppuranpunaisena merenä kukkivaa maitohorsmaa. Siellä täällä kukinnot tuottivat jo valkoisena haituvana metsäaukean yli leijuvaa siementä, joka takertui kulkijan hiuksiin ja purppurameren läpi pyyhkivään takinliepeeseen. Oli lämmin heinäkuinen päivä. Helakansininen taivas piirtyi korkeana kaarena metsän ylle, auringon lämpö puristi otsalle rykelmän hikikarpaloita, mutta jostain kostean sammalen ja kypsyvien marjamättäiden täyteläisen tuoksun takaa saattoi haistaa lähestyvän syksyn. Se viipyi iholla vain hetken, kunnes lehahti horsmankukkien sekaan ja katosi. Sinä päivänä Merja tuskin huomasi silmiensä eteen avautuvaa oksien ja kantojen ansoittamaa ryteikköä. Sen paikalla hän näki kauniin sinivalkoisen omakotitalon, jonka ikkunoissa kohosivat Vallilan jykevät kelohongat ja pihaa reunustavat räikeinä kukkivat perennat kylpivät kirkaassa auringonvalossa, laiskasti ovenpielessä makaavan paksun kollin, jonka oranssi turkki kiilsi kuin lasi, ja ehkä koirankin. Jonkun helppohoitoisen, labradorinnoutajan tai liekaansa kahlitun hirvikoiran. Sellaisen, johon ei tarvitse koskea, mutta jonka hylkimisen voisi hyvittää syksyllä hirvenmetsästysaikaan. Merja ei epäillyt unelmiensa toteutumista, mutta niiden todenperäisyyttä kyllä. Vain itselleen hän myönsi ne pienet epäilyksen hetket, kun kaikki nuo kullatut kuvat näyttivät tuhruiselta valheelta, joltain kaukaa tuodulta ja väkivalloin istutetulta. Kaikki oli niin puhuttua, ääneen lausuttua, mutta missään ei ollut tuntua, ei mitään mistä tarttua kiinni. Välillä hänen oli vaikea kuvitella miltä kesähelteen lämmittävä veranta tuntuisi paljaiden jalkojen alla, miten pehmeästi uhkeana kukkivat ruusunlehdet silittäisivät kämmenpohjaa. Vielä silloinkin, kun sinivalkoinen talo jo kohosi horsmameren paikalla ja koneiden ja työmiesten jalanjälkien tilalla kasvoi rikkeetön vihreä nurmi, hänen oli vaikea haistaa puun tuoksua ja tuntea asuvansa siellä. Kaikki alkuun laitettu tuntui lopulta. Kaikessa oli päätepiste, mutta alkua ei missään. Hän oli rakentanut kiiltokuvan, kauniin umpikujan ilman ulospääsyä.